

Jordi Puig: Bellesa criogènica

Jordi Puig (Barcelona, 1963) exposa, fins a finals de maig, les seves «flors congelades» a la galeria Mosaic, un oasi a tocar de la Catedral de Girona

Puig sol treballar en projectes de llarga durada, en sèries que intenten aportar un xic de llum mitjançant la reiteració. I que ningú s'equivoqui: no es tracta de desplegar una idea o un concepte en imatges, diguem-ne protèsiques, sinó de fer just el contrari, a saber, utilitzar les imatges per viatjar, pas a pas, cap a la idea. Òbviament, la idea és secundària: Puig fa d'Ulisses i prefereix navegar. El seu ofici és mirar i bregar amb el temps. Tot i que el temps no existeix: existeix el seu pas i els estralls que deixa enrere. Les flors ens regalen una lliçó preciosa: la bellesa és indestruïble de la seva caducitat. Florir i morir rimen a la perfecció. Ara bé: per què ens hauria d'interessar aquesta exposició que, en Temps de Flors, porta al cor del Barri Vell la seva versió més fantasmagòrica? Doncs pel què dèiem: per la mirada tossuda. I és que fotografiar flors implica mirar-les amb molta atenció. Però «qui, a banda de Renger-Patzsch, té el costum de mirar una planta de tan a prop?» (la pregunta se la feia Carl Georg Heise fa cosa d'un segle) «El botànic», es responia a ell mateix el fotògraf d'Hamburg, entre altres raons, gràcies al seu costum d'aïllar de la multiplicitat que regna en la realitat un fragment característic per tal de subratllar-ne els elements essencials i eliminar, d'aquesta manera, aquells que podrien portar a una desconcentració de la complexitat del tot. Però no només això. El fotògraf comptaria amb una sèrie d'avantatges que al científic li són vedats: «ell, l'artista —seguia reflexionant Heise—, captura l'atenció de l'observador i la dirigeix cap a l'estranya bellesa del creixement orgànic; expressa visualment allò que el científic només pot descriure; revela la fascinació de l'objecte fotografiat». Walter Benjamin feia, el mateix any que Heise, un comentari a propòsit de les fotografies de Karl Blossfeldt que sembla pensat per a l'ocasió que ara ens ocupa: «...aquestes imatges obren en l'existència de les plantes tot un insospitat tresor d'analogies i formes [gràcies] a que amb la seva ampliació es dissol el vel que la nostra mandra ha dipositat a sobre d'elles». Jordi Puig congela flors com si volgués emular els apòstols de la criogènia però sense el somni de la resurrecció: la pulsio de mort és la realitat que s'acabarà imposant al desig impossible de voler preservar la bellesa. Amb l'excepció, es clar, del miracle que representa la imatge fotogràfica (que no deixa de ser, per altra banda, aquell fantasma del que parlava Barthes). Té sort, Girona, de comptar encara amb alguna galeria d'art sensata.

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/cultura/2026/05/10/jordi-puig-bellesa-criogenica-129964180.html>